

Τοῦ φαινόταν ἀστείο, αὐτός, ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε σκορπίσει τὴ ζωὴ του στὶς ἀσωτείες, ν' ἀναζητᾷ τώρα μιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια. Κατανικῶντας τὴν ἀηδία του, ἀπεφάσισε νὰ πῆ πάλι ἕνα σωρὸ ψευτιές σὲ μιὰ γυναίκα καὶ νὰ τῆς δώσῃ χίλιες ὑποσχέσεις. Τὸ «θύμα» του ἦταν μιὰ ξανθὴ μικρούλα μὲ μαῦρα ἐκφραστικά μάτια καὶ τόσο ἀθῶα πού ὁ Γουῶλτερ τὰ ἔχασε. Τὸν εἶχε συμπαθήσει, καθῶς τοῦ ὠμολόγησε, γιατί τὸν ἔβλεπε πολὺ λυπημένο καὶ γιατί καταλάβαινε ὅτι βασανίζοταν ἀπὸ τύψεις.

Ὁ Μπόμπυ σάσισε. Πρῶτη φορά μιὰ γυναίκα καταδεχόταν νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ τὸ ἄτομό του καὶ νὰ ξεχάσῃ τὸ πορτοφόλι του. Κι' ἐπειδὴ δὲν πίστευε ὅτι ἡ φίλη του ἦταν εἰλικρινής, τὴν ρώτησε:

— Ξέρω γιατί ἔρχεσαι μαζί μου. Ἐχεις ἀνάγκη ἀπὸ τουαλέττες, ἀπὸ κοσμήματα, θέλεις νὰ χαρῆς τὰ νειάτα σου καὶ νὰ ζήσης ὡμορφα τὴ ζωὴ σου. Πές μου, αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ καθαρὴ ἀλήθεια;

— Συγγνώμην, φίλε μου, τοῦ ψιθύρισε ἐκείνη. Αὐτὰ πού μοῦ εἶπατε δὲν εἶνε σωστά. Ἀναγκάστηκα νὰ δεχθῶ νὰ σὰς διακεδάσω γιὰ νὰ κερδίσω λίγα χρήματα. Στὸ σπίτι ἔχουμε νὰ φάμε τρεῖς μέρες. Σὰς βεβαιῶ ὅμως ὅτι αὐτὴ ἡ δουλειὰ μὲ κάνει νὰ ντρέπουμε. Μὰ τί νὰ γίνῃ; Σὰς ἐοκίζουμαι ὅτι ἔξῃ μῆνες γύρισα ὅλο τὸ Λονδίνο γιὰ νὰ βρῶ δουλειὰ καὶ δὲν τὸ κατώρθωσα. Ἴσως ἐσεῖς νὰ καταλάβετε τὴν δυστυχία μου, γιατί νοιώθω ὅτι ὑποφέρετε στὴ ζωὴ σας.

Ὁ Μπόμπυ συγκινήθηκε.

— Νὰ μιὰ εὐκαιρία, νὰ κάνω μιὰ καλὴ πράξι, σκέφθηκε.

Γιὰ μένα τὰ λεφτὰ δὲν ἔχουν πειὰ καμμιὰ ἀξία. Ἄν ὅμως τὰ ἔδιναν σ' αὐτὴ τὴ μικρούλα, θὰ τὴν ἔκανα εὐτυχισμένη καθὼς καὶ τὴν οἰκογένειά της.

Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ τῆς δώσῃ ἕνα γενναῖο χρηματικὸ ποσό. Τράθηξεν σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο γιὰ νὰ διασκεδάσουν καὶ τέλος νὰ ξημερώματα χώρισαν. Ὁ Μπόμπυ γοητευμένος ἀπὸ τὴ νέα, τῆς ἔδωσε χίλιες λίρες. Ἐπειτα τὴν φίλησε μὲ τρυφερότητα καὶ τράθηξε γιὰ νὰ κλεισθῆ στὸ διαμέρισμά του. Ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας εἶχε ἀρχίσει νὰ τοῦ περνᾷ. Τώρα ἤθελε νὰ βρῆ ἄλλη μιὰ φορά τὴν ὡμορφὴ φίλη του. Μὰ σκέφθηκε ὅτι δὲν τῆς εἶχε ζητήσει τὴν διεύθυνσί της.

— Θὰ τὴν βρῶ, σκέφθηκε. Πρέπει νὰ τὴν βρῶ. Αὐτὴ ἡ νέα εἶνε μιὰ τίμια καὶ ἰδανικὴ γυναίκα.

Κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ ὅλο τὸ Λονδίνο. Ἀργὰ τὴ νύχτα, ἀπογοητευμένος ἀπὸ τίς μάταιες ἀναζητήσεις του, μπήκε σ' ἕνα μπάρ νὰ πῆ ἕνα οὔτοσκυ. Μὰ ξαφνικὰ πάγωσε. Ἐκεῖ, στὸ βάθος τῆς αἰθούσης καθόταν ἡ ξανθὴ νέα μ' ἕναν ἡλικιωμένο κύριο. Συζητοῦσαν κι' ἐκείνη εἶχε τὴν ἴδια περίλυπη ἔκφρασι πού εἶχε ὅταν ἦταν μαζί του. Σκανδαλισμένος, ρώτησε ἕνα γκαρσόνι μήπως τὴν ἔφερε.

— Τὴν Γκάμπυ; τοῦ ἀπάντησε τὸ γκαρσόνι μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Ποιὸς δὲν ξέρει τὴν Γκάμπυ; Σχετίζεται πάντα μὲ ἐπαρχιωτές, τοὺς κάνει τὸ τίμο καὶ δυστυχισμένο κορίτσι καὶ τοὺς παίρνει ἕνα σωρὸ χρήματα!..

Ὁ Γουῶλτερ σηκώθηκε ζαλισμένος, πλήρωσε τὸ ποτό του καὶ βγήκε στὸν σκοτεινὸ δρόμο. Μέσα του ἐνοιώθη μιὰ τόσο μεγάλη ἀηδία σὰν νὰ εἶχε γεμίσει τὸ σῶμα του σκουλήκια. Τράθηξε ἴσια πρὸς τὴν ὄχθη τοῦ Τάμεσι κι' ἔπεσε στὸ νερὸ μ' ἕνα στεναγμὸ ἀπολυτρώσεως. Ἐπὶ τέλους, εἶχε τελειώσει ἡ κωμωδία τῆς ζωῆς του. Οἱ ἔρωτές του τὸν εἶχαν ὠδηγήσει στὸ θάνατο.

Τὸ πρῶτ' ὅλες ἡ ἐφημερίδες περιέγραφαν τὴν αὐτοκτονία του, τὴν αὐτοκτονία ἑνὸς ἀσώτου, ὅπως τὴ λέγαν, χωρὶς νὰ ξέρουν ὅτι ὁ Μπόμπυ δὲν εἶχε αὐτοκτονήσει γιατί εἶχε θαραθῆ τὴ ζωὴ του, ἀλλὰ γιατί εἶχε γελασθῆ ἀπὸ τὸν μοναδικό του ἔρωτά, τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν ξανθὴ νέα μὲ τὰ μαῦρα μάτια, τὴν ἀχάριστη Γκάμπυ, τὴ νέα μὲ τὴν πρόστυχη καρδιά.

ΦΡΑΝΣΥΣ ΓΚΟΛΝΤΕΡ

ΑΠΟ ΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΕΡΜΑΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Τὸ πάθημα τοῦ Ἑρμαν Μπάρ. Ὁ Σόλτς καὶ τὸ θεατρικὸ του ἔργο.— Ἡ διάσημος βεντέττα καὶ ὁ συνώνυμός της συγγραφεύς. Ἡ διάστασις τῶν ἀδελφῶν Μάνν. κτλ.

Ὁ Γερμανὸς κριτικὸς μυθιστοριογράφος Ἐγκον Φρίντελ παρέθεσε στὴν ἐπιφυλλίδα πού δημοσιεύει τακτικὰ στὴ «Βιενναῖα Ἐφημερίδα» ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ κάποιον συγγραφέα, συνοδεύοντάς το μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

«Αὐτὰ τὰ σοφὰ λόγια, τὰ ἔγραψε ὁ Χαρεσοῦ σὲ ἡλικία 40 ἐτῶν, ὁ μέγας αὐτὸς φιλόσοφος πού ἐνοιώσε τὴν φύσιν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον».

Τὴν ἐπομένη Κυριακὴ, στὴν ἴδια ἐφημερίδα, ὁ διάσημος Γερμανὸς συγγραφεύς Ἑρμαν Μπάρ, ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Ἐἶνε ἀξιεπαινος ὁ κ. Ἐγκον Φρίντελ, πού στὴν ἐπιφυλλίδα του ἀνέφερε τὸ μεγάλο φιλόσοφο Χαρεσοῦ, τὸν ὅποιον ἐγὼ θαυμάζω καὶ λατρεύω ἀπὸ τὴν παιδική μου ἡλικία καὶ δὲν παραλείπω ποτὲ νὰ ἀναφέρω τὸ ὄνομά του κάθε φορά, πού συζητῶ μὲ τοὺς φίλους μου. Ὁ Χαρεσοῦ ἦταν ὁ μεγαλύτερος φιλόσοφος τῆς Ἰαπωνίας. Ἀσιάτης τὴν καταγωγὴν, ἀλλὰ Εὐρωπαῖος τὸ πνεῦμα».

Τὴν ἴδια μέρα ὁ Ἑρμαν Μπάρ ἔλαβε ἀπὸ τὸν Ἐγκον Φρίντελ μιὰ κάρτα πού ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ! Δὲν ἐπῆρξε ποτὲ αὐτὸς ὁ Χαρεσοῦ. Ἦταν ἕνα ἀπλὸ τυπογραφικὸ λάθος. Ἐγὼ ἀνέφερα τὸν Χάμσον!»

Κόκκαλο ὁ Μπάρ, πού ἤθελε νὰ κἀνὴ τὸν πάνσοφο!

Ὅταν ὁ γνωστὸς Γερμανὸς συγγραφεύς Βίλελμ φον Σόλτς ἔγραψε τὸ 1910 τὸ δράμα του: «Ἡ ἀνταλλαγμὲνες ψυχές», δὲν εὗρισκε κανένα θίασο γιὰ νὰ τοῦ τὸ ἀιεβάσῃ. Ἀπεφάσισε λοιπὸν γιὰ νὰ γίνῃ δεκτὸ τὸ ἔργο του, νὰ καταφύγῃ σὲ ποιητὴ καὶ νὰ γράψῃ κάτω ἀπὸ τὸν τίτλο του: «Μετὰφρασις ἐκ τοῦ ἰσπανικοῦ τοῦ Μορέτσι». Ἐτοῖ τὸ δράμα του ἐγινε δεκτὸ στὸ «Γερμανικὸ Θέατρο» τοῦ Βερολίνου.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἕνας ἄλλος γνωστὸς Γερμανὸς συγγραφεύς, ὁ Λέο Γκράνιερ πῆγε στὸ «Γερμανικὸ Θέατρο» γιὰ νὰ δῆ τὸν διευθυντὴ καὶ ἐκεῖνος ἀρχισε νὰ συζητῆ μαζί του. Μεταξὺ τῶν ἄλλων τοῦ λέει:

— Μᾶς ἔφερε ὁ Σόλτς ἕνα ἰσπανικὸ ἔργο, ἀληθινὸ ἀριστούργημα! Ἀλλὰ τὸ ἔχει ἄθλια μετὰφρασμένο. Δὲν μπορεῖτε ἀλήθεια νὰ τὸ βρῆτε πουθενά καὶ νὰ μᾶς τὸ μετὰφράσετε ἐσεῖς, κύριε Γκράνιερ;»

Μιὰ φορά πού ὁ Γερμανὸς συγγραφεύς Γιόζεφ Πόρτεν θρῆσκόταν σὲ μιὰ μικρὴ ὄρεινὴ πόλιν τῆς Βαυαρίας, ἐπῆγε καὶ ἀγόρασε ἀπὸ ἕνα βιβλιοπωλεῖο μερικὰ βιβλία καὶ ἄφησε τὸ ὄνομά του καὶ τὴν διεύθυνσί του γιὰ νὰ τοῦ τὰ στείλουν σπῆτι του.

— Ἄ, τί διάσημο ὄνομα! εἶπε ἡ ὑπάλληλος.

— Πῶς; ρώτησε ὁ Πόρτεν κολακευμένος. Τὸ ὄνομά μου εἶνε γνωστὸ κι' ἐδῶ;

— Ἄν εἶνε γνωστὸ; ἔκανε ἡ ὑπάλληλος. Καὶ ποιὸς δὲν ξέρει τὴ βεντέττα τοῦ κινηματογράφου Ἐννο Πόρτεν. Ἀσφαλῶς δὲ θὰ εἴσθε ὁ ἀδελφός της.

Στὴ Γερμανία κυκλοφοροῦσε πρὸ καιροῦ ἡ φήμη ὅτι οἱ δύο μεγαλύτεροι συγγραφεῖς της, πού εἶνε καὶ ἀδελφοί, ὁ συντηρητικὸς Θωμᾶς Μάνν καὶ ὁ ἐπαναστάτης καὶ ριζοσπάστης Χάινριχ Μάνν εἶχαν ἔρθει σὲ διάστασι. Ὅταν ρώτησαν λοιπὸν τὸν Χάινριχ Μάνν κατὰ πόσον ἀληθεύουν αὐτὲς ἡ διάδοσις, ὁ διάσημος συγγραφεύς ἀπάντησε:

— Καὶ τί ἀνακατεύεσθε ἐσεῖς; Ἐγὼ τὰ ἔχω πολὺ καλὰ μὲ τὸν ἀδελφὸ μου. Δὲν μᾶς χωρίζει παρὰ μόνο... ἄβυσσος.